

Desconsens i desconcert

GEMMA CALVET | Actualitzada el 29/03/2011 00:00

La gesta de reunir en una gran taula les forces polítiques i agents socials de Catalunya per buscar el consens, com a mínim fomenta un model de diàleg i treball col·lectiu no gaire habitual en política. El gest introdueix noves maneres de formular propostes i escenifica la gravetat de la crisi en què ens trobem. De fet, el Parlament hauria de poder transmetre a la ciutadania prou credibilitat per garantir consensos que són necessaris i que en alguns casos, com en l'aprovació del retallat Estatut, s'han aconseguit. Ara bé, costa molt que la política surti del tacticisme de partit i això dificulta que en moments decisius, com l'actual, es puguin formular receptes a gust de tothom.

Tots els articles de:
Gemma Calvet

La sensació de fracàs que ha acabat deixant la cimera segurament entrava en el guió del previsible. No podem oblidar els primers anys d'oposició de CiU i la cruesa amb què en el seu moment la van exercir en haver d'acceptar la pèrdua del govern malgrat el nombre de vots. De fet, la CiU del procés estatutari a l'oposició no té res a veure amb els seus plantejaments actuals pel que fa al sobiranisme, en què s'imposen les tesis de Duran i no hi ha cap contundència política.

Convergència està cedint massa criteri polític en una qüestió essencial com és la relació amb el govern d'Espanya i les relacions exteriors. La qüestió és saber si hi ha voluntat de trobar solucions unitàries o si, irremeiablement, l'escenari dels propers mesos i anys, amb els canvis que es veuen venir, passarà per una greu crispació política i potser social.

La renúncia a fer d'oposició desgastadora és quasi ontològicament impossible, i més quan les mesures que s'adopten poden capgirar algunes polítiques que són el resultat de molts anys de lluita en l'àmbit de l'educació, la salut o les condicions laborals. La cimera ha evidenciat aquesta dificultat de consens i ha construït l'escenari de la realitat que calia transmetre: la gravetat dels comptes públics i la dificultat per sortir de la crisi.

El panorama ja està socialitzat. Ara toca saber fins a quin punt la capacitat de reacció de la política catalana, amb el govern liderant la societat civil, els agents socials, els sindicats i els sectors acadèmics, obre vies de solució necessàries i rigoroses. Aquí, en el punt de les solucions, és on els enfocaments lògicament divergeixen. Per uns, el més realista és el contracte únic, la reforma estructural del sector públic, l'optimització de la privatització parcial, la instauració de capital risc i el copagament. D'altres, en canvi, creiem que són mesures que obren una via d'aigua en el vaixell, que pot enfonsar dramàticament el patrimoni català i europeu de les polítiques de drets universals i benestar social.

L'informe dels experts del CAREC (Consell Assessor per a la Reactivació Econòmica i el Creixement) inclou moltes propostes en la primera línia d'actuació, però és valuós destacar un paràgraf que no ha estat motiu de ressò: "Per entendre correctament les causes i les conseqüències dels problemes de finançament que patim cal posar l'economia catalana en el context de l'economia mundial [...] i en un context en què es van sumar, a les fallades en la regulació del sector financer, els errors de política econòmica i la generalització en alguns sectors de polítiques especulatives basades en l'assumpció temerària de riscos financers, sota el principi d'apropiació de les possibles rendes i socialització dels eventuals costos.

Certament en el futur caldrà corregir els errors de regulació, de política econòmica i també la degradació de determinats valors morals que són la base imprescindible per a una efectiva aplicació de les lleis". Tot no se li pot demanar al CAREC, però seguint el fil d'aquestes valuoses afirmacions, impensables de qui provenen fa cinc anys, és necessari ampliar el capítol de propostes i demanar més a la política.

Cal una reforma urgent del sistema financer i bancari, agradi o no agradi a les entitats financeres. *El Manifiesto de economistas aterrados* posa 22 propostes sobre la taula amb tota la solvència de ser practicables i necessàries en el marc d'Europa. També cal fer una reflexió conjunta sobre com es pot avançar cap a l'obtenció de més sobirania des de la dinamització de l'economia. A partir del concert, cal avaluar com la política i el poder estatal impedeixen el desenvolupament efectiu de l'economia catalana, la consolidació del mercat laboral i l'expansió del mercat exterior. Per veure-ho només cal mirar els informes i estudis realitzats els darrers anys sobre el desequilibri fiscal, o la manca d'equitat en infraestructures, inversions o serveis públics segons ràtio de població i immigració. Hi ha dades i evidències més que establertes. L'engranatge

entre les consultes i el dret a decidir amb el salt que li cal a Catalunya és possible racionalment. La renúncia a incorporar aquestes diverses perspectives en una via única no combrega amb l'esperit dels que volen ser els millors.

MÉS CONTINGUTS OPINIÓ

Quan desnonen una política

Mireia Manzano: "Em fa por l'engany. Que juguin amb els nostres sentiments i ens manipulin"

Calldetenes, manifestos i samaritans